
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 138, september 2016

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>
Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

De Dood van Ismaël

(Deel 2)

Isaäk en Ismaël

“En dit waren de jaren van Ismaëls leven: honderd zevenendertig jaar. Toen gaf hij de geest en stierf, en werd vergaderd tot zijn voorgeslacht” (Gen. 25:17).

Het huidige probleem in het Midden-Oosten is bijna 4000 jaar geleden begonnen. God sloot met Abram een verbond dat Hij de vader van een groot volk zou worden en alle volkeren op de aarde door hem gezegend zullen worden. Dit verbond omvat een *zaad* en een *land*. Israël zal het kanaal worden waardoor God de wereld zegent door zijn Zoon Jezus Christus.

Na de sluiting van het verbond met Abram zien we dat Sara de leeftijd was gepasseerd dat ze natuurlijk gezien kinderen kon krijgen en zij meende God een handje te moeten helpen Zijn belofte te vervullen:

“Sarai nu, de vrouw van Abram, schonk hem geen kinderen, en zij had een Egyptische slavin, wier naam was Hagar. En Sarai zei tot Abram: Zie toch, de Here heeft mij niet vergund te baren; ga toch tot mijn slavin; misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En Abram luisterde naar Sara” (Gen. 16:1,2).

Abram luisterde naar zijn vrouw en hij kreeg een zoon van zijn slavin Hagar.

“En Hagar baarde Abram een zoon en Abram noemde de zoon, die Hagar geboord had, Ismaël” (Gen. 16:15).

In Genesis 16:12 had de Engel van de Heer al voorzegt:

“Hij zal een wilde ezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn en de hand van allen tegen hem, en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen.”

We komen later op dit vers terug.

Er is een parallel tussen Ismaël en Isaäk. Ismaël werd geboren naar het vlees. Dit geldt voor een ieder die uit Adam is geboren. Wij zijn geboren in slavernij aan de zonde. Ismaël was een kind die geboren werd uit een slavin en daarom geboren in slavernij. Dit geldt ook voor ons die dood waren door onze overtredingen, omdat *“door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, (en) is ook de dood tot alle mensen doorgedaan, omdat allen gezondigd hebben”* (Rom. 5:12).

Isaäk, als type van Christus, vertegenwoordigt allen die in Christus zijn wedergeboren. De geboorte van Isaäk en verwijst naar de bovennatuurlijke geboorte van Christus die de Verlosser van deze wereld is. Daarom is God de God van Abraham, Isaäk en Jacob en spreekt God van Abrahams nageslacht door Isaäk die de beloofde zegen voor deze wereld zal schenken.

Het moet een schok voor de Joden zijn geweest toen Paulus schreef:

“Er staat immers geschreven, dat Abraham twee zonen had, een bij de slavin en een bij de vrije. Maar die van de slavin was naar het vlees verwekt, doch die van de vrije door de belofte. Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinaï, die slaven baart, dit is Hagar. Het woord Hagar betekent de berg Sinaï in Arabië. Het staat op een lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij” (Gal. 4:22-25).

Paulus plaatst de Joden, die onder de wetgeving van de Sinaï leefden, onder de slavernij. Het Oude Verbond was immers gegeven om de overtreding te doen blijken, terwijl het Nieuwe Verbond ons werkelijk vrijmaakt. “Hagar en Sara”, zegt Paulus verder in Galaten 4:24, “zijn twee bedelingen”. De NBG vertaling “bedelingen” in dit vers is misleidend. Het woord “bedeling” verwijst in het algemeen naar het Griekse woord *oikonomia* [οικονομία] (zie ook: Eeuwen en Bedelingen, *Het Woord van de Gerechtigheid*, juni, juli 2003, nr. 6). Het woord *bedeling* in Galaten 4:24 is echter niet de vertaling van het Griekse woord *oikonomia*, maar van *diatheke*. Het woord *diatheke* komt drie keer voor in de brief aan de Galaten (Gal. 3:15,17; 4:24), en wordt vertaald met *testament* en *verbond* (Staten vert.) of *bedeling* (NBG).

In het Nieuwe Testament is *diatheke* de Griekse vertaling van het Hebreeuwse *beriet*. De Septuaginta (de Griekse vertaling van het Oude Testament) vertaalt het woord ook met *diatheke*. In Griekenland verwees *diatheke* naar een regeling, die door één partij was gemaakt, waarbij de andere partij de keuze had die regeling te verwerpen. *Diatheke* werd in Griekenland praktisch alleen gebruikt bij een laatste wilsbeschikking. De Griek kende ook het woord *syntheke* voor verbond.

Dit verbond verwees echter naar een regeling tussen twee gelijkwaardige partners. De Septuaginta vermijdt het woord *syntheke*, omdat er bij een *beriet* van God geen sprake is van gelijkwaardigheid.

Islam en Ismaël

“Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde. Hij zei tot hem: Abraham, en deze zei: Hier ben ik. En Hij zei: Neem toch uw zoon, uw enige [uw ‘enige zoon’], die gij liefhebt, Isaäk, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen die Ik u noemen zal” (Gen. 22:1,2).

De islam leert dat Abraham niet Isaäk moest offeren, maar Ismaël. De islam beweert dat de ‘enige zoon’ alleen kan verwijzen naar Ismaël, omdat bij de geboorte van Isaäk Abraham twee zonen had. Bovendien beweert de islam dat de Joden de Tora vervalst hebben en de naam Ismaël heeft vervangen door de naam Isaäk. De Joden zouden daarbij zijn vergeten de uitdrukking ‘enige zoon’ aan te passen.

Even hard is het oordeel van de moslim over de apostel Paul die de diepere betekenis van Isaäk en Ismaël uitlegt. Hoewel er geen eenduidige consensus bestaat onder moslims over Paulus, is de gangbare gedachte dat Paulus de onderwijzing van Jezus buiten werking stelt door de leren dat de wet heeft afgedaan en weggedaan moet worden.

Niets is minder waar:

“Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet” (Rom. 3:31).

De islam heeft niet alleen vreemde gedachten over Paulus, maar ook over Jezus, hoewel ze Hem als een profeet zien. Op de vraag wat er zal gebeuren wanneer Jezus terugkomt, zegt de moslim dat Jezus dan het kruis zal breken omdat Hij nooit aan het kruis is gestorven. Jezus zal na zijn wederkomst een normaal leven leiden, een gezin krijgen en sterven en begraven worden.

Uit deze opmerkingen van de islam blijkt de ware aard van deze godsdienst. Christus wordt niet als God Zelf gezien, zij verwerpt het kruis en begrijpt niets van het Nieuwe Verbond. Christenen echter leven door de wet van Christus, dat is Zijn leven Zelf. Het is ondenkbaar dat de Jood de Schrift ooit heeft vervalst, want aan de Jood is in de eerste plaats de woorden van God als bewaarders toevertrouwd.

God noemt Isaäk Abrahams “enige zoon”. Dat is heel begrijpelijk, omdat God maar één zoon erkent waardoor Zijn zegen zal vloeien door Isaäk. De moslim zal in de discussie over Isaäk en Ismaël steeds gedeeltelijk verwijzen naar Genesis, maar niet naar de hele context van Genesis 17:15:21:

“Verder zei God tot Abraham: Wat uw vrouw Sarai betreft, gij zult haar niet Sarai noemen, maar Sara zal haar naam zijn. En Ik zal haar zegenen, en ook zal Ik u uit haar een zoon schenken, ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij tot volken worden zal; koningen van volken zullen uit haar voortkomen. Toen wierp Abraham zich op zijn aangezicht, lachte en zei bij zichzelf: Zal dan aan een honderdjarige een kind geboren worden, en zal Sara, een negentigjarige, baren? En Abraham zei tot God: Och, mocht Ismael voor uw aangezicht leven! Maar God zei: Neen, maar uw vrouw Sara zal u een zoon baren, en gij zult hem Isaäk noemen, en Ik zal mijn verbond met hem oprichten tot een eeuwig verbond, voor zijn nageslacht. En wat Ismael betreft, Ik heb u verhoord; zie, Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar doen zijn en uitermate talrijk maken; twaalf vorsten zal hij verwekken, en Ik zal hem tot een groot volk stellen. Maar mijn verbond zal Ik oprichten met Isaäk die Sara u op deze zelfde tijd in het volgend jaar baren zal.”

De islam erkent dat Ismaël de zoon van Hagar was en dat “... *zijn hand tegen allen zal zijn en de hand van allen tegen hem, en hij ten aanschouwen van al zijn broeders zal wonen*” (Gen. 16:12). Dit vers zou dan het leiderschap van Mohammed voorspellen en dat zijn broeders over alle landen zullen heersen. Genesis 16:12 zegt tevens dat Ismaël “*een wilde ezel van een mens zijn*”. Dit is een treffende beschrijving hoe de huidige islam zich een weg in de wereld probeert te banen. De hand van de Ismaëlieten is tegen allen en de hand van allen tegen de Ismaëlieten. Isaäk wordt erkend in de Koran en spoort de gelovigen aan te geloven in de openbaringen door “*Abraham, Ismael, Isaäk, Jacob en de aartsvaders.*”

Abraham pleit voor zijn zoon Ismaël dat hij voor Gods aangezicht mag leven, maar God zegt dat de zoon die Sara zal baren de erfgenaam zal zijn. De nakomelingen van beide zonen maken aanspraak op Gods verbond met Abram. De Schrift is echter duidelijk wie de ware erfgenaam zal zijn, namelijk de Isaäk. Het probleem tussen Isaäk en Ismaël heeft zijn wortels in 4000 jaar menselijke geschiedenis. Het is een probleem dat de mens nooit zal kunnen oplossen. Er is een oplossing, maar die zal er pas komen als de Messias terugkomt.

In de typologie zien we op chronologische wijze dat Ismaël stierf nadat Abraham opnieuw was getrouwd (Gen. 25:1,17). Dit huwelijk duidt typologisch op de tijd dat Israël zal zijn hersteld in haar land en zij aan het hoofd van de natiën staat. In de type zien we dat Ismaël toen stierf en zo zal het ook zijn in de antitype. Maar tot die dag zal Ismaël zijn zoals beschreven staat in Gen.16:12: een “*wilde ezel*” wiens “*hand zal zijn tegen allen.*”

Er is één natie op deze aarde door wie God deze aarde zal zegenen en dat is Israël. Echter, niet iedereen aanvaardt dit en de rechtmatigheid van Israël in haar land. Gods woord is echter duidelijk. De nakomelingen van Ismaël leven rondom de nakomelingen van Isaäk en zij staan tegenover elkaar. En beide nakomelingen kennen hun eigen messias.

Christus in de islam

In de Koran vinden we uitspraken over Jezus die waar zijn en die niet waar zijn. Zo wordt verwezen naar de maagdelijke geboorte van Jezus en wordt Hij “woord van God” genoemd. Dit alles wordt niet van Mohammed gezegd. Verder wordt Jezus “geest van God” genoemd. Christus wordt ook een profeet genoemd.

Daarentegen wordt gezegd dat Jezus niet is gekruisigd, maar een ander in zijn plaats (Soera 4:157-158) Hiermee hoeft de moslim de opstanding niet te verklaren, alleen maar hun walging kenbaar te maken dat Allah zich nooit aan een kruis zou laten spijkeren.

De islam kent alleen aan Allah goddelijkheid toe. Jezus wordt in de Koran beschreven als “het woord van God en een geest van Hem” (Soera 4:171) en de geboorte van Jezus was even wonderlijk als de schepping van Adam. Dat Adam zonder ouders in de wereld is gekomen, wil niet zeggen dat Adam een goddelijke status had. Zo heeft ook Jezus geen goddelijke status volgens de islam. Hij was een profeet zoals de andere profeten. Het christendom daarentegen ziet Jezus als de Zoon van God (Matt. 16:16) en is het mogelijk om God te leren kennen. Jezus zegt: “*Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien*” (Joh. 14:9b).

Er is een groot verschil tussen de Bijbel en de Koran. De Bijbel is het verslag van eeuwen geschiedenis. Velen mensen waren getuige van wat God heeft gedaan en hoe profetieën zijn uitgekomen. Er zijn duizenden oude handschriften van de Bijbel terug gevonden (van eeuwen vóór de geboorte van Mohammed). Van geen enkel ander boek op aarde kunnen we dit zeggen. In de tijd van Mohammed was de Bijbel nog niet in het Arabisch vertaald. Daarom vinden we geen enkele tekst uit de Bijbel in de Koran. We vinden er wel verhalen over Jezus en verschillende profeten uit het Oude Testament, maar er zijn grote verschillen. Toen de moslims de Bijbel gingen lezen, ontdekten ze allerlei grote en kleine verschillen tussen de Bijbel en de Koran. Daarop verklaarden moslims dat christenen de Bijbel verdraaid zouden hebben. Een zwakte is dat de Koran alleen naar zichzelf verwijst. Waarom is de Koran waar? Omdat Mohammed het zegt. Waarom is het waar wat Mohammed zegt? Omdat de Koran het zegt. De Koran is betrouwbaar, zegt de moslim, omdat het jonger is dan de Bijbel, maar dit argument is niet steekhoudend.

De rol van Jezus in het christendom is cruciaal. Hij is de basis van het geloof en wie Hij is,

bepaalt wie de christen is. In de islam speelt Jezus slechts een bijrol en is er geen sprake van een persoon die ervoor zorgt dat we gered worden.

Het kruis is altijd een aanstoot voor de ongelovige en dat geldt ook voor de moslim. Hun begrip is totaal verschillend van de Bijbel en het gebod van Jezus is hen te winnen door Zijn liefde en de onderlinge liefde van gelovigen. Golgotha is de sleutel om elk mens tot Christus te brengen. Het is de collectieve liefde van christenen die een moslim Christus doet zien (vgl. Joh. 13:34,35).

In het licht hiervan schreef een bezorgde voorganger in het

Midden-Oosten het volgende:

“We zitten in een zeer kritieke periode met betrekking tot de vluchtelingen die uw landen overstromen. U hebt een gouden kans. Of u kiest ervoor of laat deze lopen en verliest Europa het voor altijd.

Families die aankomen op uw zeekusten zijn gebroken, gewond en in nood. Een warm welkom kan hun perspectieven en overtuigingen in een mum van tijd veranderen. Ze zijn op de vlucht voor de tirannie van de islam en zijn in strijd om hun overtuigingen. Ze groeiden op met de mentaliteit van het beste volk en religie op aarde en zijn gehersenspoeld dat alle anderen verloren gaan. Het is hen nooit toegestaan om na te denken of te twijfelen. Het kwam allemaal boven af van God.

Nu is het tijd om te handelen. Nu is het tijd om wakker te worden met een nieuwe ‘kruistocht’ en met de echte ‘wapens’ van deze tijd: gebed, geloof, evangelisatie, sociale hulp en veel liefde.

Moslims zijn het slachtoffer van de islam. Ze hebben iemand nodig om hun ogen te openen en hen te bevrijden. U hoeft geen zendelingen meer te sturen. Ze zijn op een steenworp afstand. Bouw relaties op met hen, één familie tegelijk, niet in te grote groepen. Laat ze het ware gezicht zien van het christendom. Het christendom van God aanbidden in geest en waarheid, niet het christendom van afgoden. Het christendom van families gewijd aan God, niet het christendom van immorele waarden. Het christendom van de bewezen kracht van de Heilige Geest, niet het christendom van lauwe kerken. Het christendom van het oude, maar nieuw leven ingeblazen Europa, niet het Europa van het atheïsme. Onze Heer zit nog steeds op de troon.

Onderschat de kleine percentages die nu naar uw landen komen niet. Zij zullen binnenkort de meerderheid vormen. Ze hoeven de islam niet te prediken. Ze hoeven niet te vechten. De meeste van uw gezin hebben een kind en een hond. Hun families hebben zes of zeven kinderen. Het is een strategie. Wees voorzichtig, de vijand is zo sluw. Eén van onze oude beroemde Arabische dichters schreef ooit, "Als je de tanden van de leeuw ziet, moet je niet denken dat de leeuw altijd lacht". Moslims zijn niet onze vijanden. Zij zijn onze geliefde broeders in de mensheid met vele prachtige Midden-Oosterse gewoonten. Ze zijn vrijgevig in gastvrijheid, tonen barmhartigheid aan de armen en hebben sterke emotionele banden binnen hun families en gemeenschappen. U moet haast maken om voor hen te zorgen, voordat ze de islam volledig omarmen.

Op een dag zal de geschiedenis getuige zijn dat God in Zijn wijsheid de hongerige op u af stuurde om hem eten te geven, de dorstige om hem te drinken te geven, de vreemdeling om hem op te nemen en de naakte om hem te kleden. Hoe reageert u? Sommigen zullen gebruik van u maken, dat is zeker, maar anderen zullen uw God gaan liefhebben en in Hem geloven. Breek de taalbarrières en maak gebruik van Arabisch sprekende christenen in uw landen. Breek de culturele barrières en probeer de moslim te begrijpen. Breek de lange afstand barrières en vraag de hulp van enkele outreach teams uit de Arabische wereld voor de korte termijn. U hebt een prachtige kans. Ik smeed u om uw ogen te openen voordat het te laat is.”

De profetische typologie van Genesis 21-24

1. Genesis 21: De geboorte van Isaäk — De geboorte van Christus
2. Genesis 22: De offer van Isaäk — De dood van Christus
3. Genesis 23: De dood van Sara — Israël tijdelijke terzijde gesteld
4. Genesis 24: De bruid voor Isaäk — Bruid voor Christus
5. Genesis 25: De hertrouw van Abraham — Israël hersteld en vruchtbaar

Om de betekenis van de dood van Ismaël te zien, is het nodig kennis te hebben van Genesis 21-25. Deze hoofdstukken geven typologisch een overzicht vanaf de geboorte van Christus tot en met het Messiaanse tijdperk.

“O, onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in Zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in de Schriften op Hem betrekking had” (Luc. 24:25-27).

“Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld [Gr. tupos] geschied, opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben, zoals zij die hadden ... Dit is hun overkomen tot een voorbeeld [Gr. tupos] (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is” (1 Cor. 10:6,11).

In Lucas 24:27 begon de Here Jezus bij Mozes en bij al de profeten uit te leggen wat op Hem betrekking had. De Heer bracht daarbij de geestelijke betekenis van Zijn Persoon en Zijn werk aan het licht door naar historische feiten te verwijzen die van Hem spraken. In feite deed de Heer twee dingen:

- 1) Hij verwees naar Zichzelf en Zijn werk (de werkelijkheid).
- 2) Hij legde uit hoe de historische feiten van de Bijbel naar die werkelijkheid verwezen (de schaduw, het beeld).

In de theologie wordt deze schaduw of dit beeld de type genoemd. De werkelijkheid wordt de antitype genoemd. We kunnen zeggen dat een type een historisch (voor)beeld is van een latere geestelijke waarheid of werkelijkheid (de antitype). Types en antitypes zijn doorgaans van toepassing op een eerdere en latere bedeling, waarbij het object of de gebeurtenis uit de eerdere bedeling een schaduw is van de werkelijkheid in de latere bedeling. Zo is Mozes een type van Christus en is de bekering van Paulus een type van de toekomstige bekering van Israël. Een type is vaak profetisch en kan in heel de Bijbel voorkomen, niet alleen in het Oude Testament.

Het is in de context van Genesis 21-25 dat we lezen:

En dit waren de jaren van Ismaëls leven: honderd zevenendertig jaar. Toen gaf hij de geest en stierf, en werd vergaderd tot zijn voorgeslacht” (Gen. 25:17).

Genesis 21-25 geeft ons licht op de toekomstige vrede tussen Israël en haar Arabische burenen. Het belang van deze hoofdstukken kan niet worden overschat. De plaats die Ismaël inneemt in deze hoofdstukken geeft het raamwerk voor het ontstaan en einde van de Islam.

The geboorte van Isaäk is een type van de geboorte van Christus (Gen. 21). Beide geboorten zijn het gevolg van Gods handelen, buiten de natuurlijke inspanning van de mens om.

Het offer van Isaäk (Gen. 22) is een type van Christus als offer op Golgotha. Het Lam van God, Christus, stierf in onze plaats.

De dood van Sara (Gen. 23) is een type van Israël die tijdelijk terzijde is gesteld na Golgotha. De vrucht van Sara was Isaäk en de vrucht van Israël was de zoon van God.

De bruid voor Isaäk (Gen. 24) verwijst typologisch naar de bruid die God in deze bedeling zoekt voor de Zoon. Abrahams knecht, getypeerd door de Heilige Geest, is bezig een volk te vergaderen uit zowel de Joden als de heidenen om de vrouw voor Christus te worden.

De hertrouw van Abraham (Gen. 25) typeert de tijd dat God Israël zal herstellen en de eerste onder de volkeren zal stellen, "... *totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden*" (Rom. 11:25,26).

Genesis 21-25 is het raamwerk waarin de Schrift moeten worden geïnterpreteerd. Wanneer we dit in gedachten houden, zullen weinig moeite hebben met de verdere profetische uitleg in de Bijbel. Genesis 21-25 is ook de periode waarin Ismaël aanwezig was. Ismaël stief pas nadat God een bruid voor Zijn Zoon heeft vergaderd en Abraham is hertrouwd. Tot die tijd zal typologisch de Islam blijven bestaan. Wanneer echter Israël haar rechtmatige plaats heeft ingenomen, zullen de volkeren tot rust komen en zal de Islam opgehouden hebben te bestaan. Tot die tijd zal de aard van de Islam zich manifesteren, zoals we lezen in Genesis 16:12:

"Hij zal een wilde ezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn en de hand van allen tegen hem, en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen."

Tot die tijd zal de wereld geconfronteerd blijven met toenemend moslim terrorisme dat zal culminereren in de komst van de antichrist, de messias van de Ismaëlieten. Na zijn val en de wederkomst van Christus zal de islam tot het besef zijn gekomen dat ze zijn misleid en de woorden van Jezus terzijde hebben gelegd: *"Gij dwaalt want gij kent de Schriften niet ..."* (Matt. 22:29), zei Jezus. Het zijn de Schriften die leren dat Isaäk de beloofde erfgenaam is, niet Ismaël. Wat Gods verbond met Abram betreft, heeft God Ismaël volledig verworpen (Gen. 17:18-21). De godsdienst die de dood van Christus aan het kruis als historisch feit ontkend heeft, heeft haar langste tijd gehad. Dit historische feit dat Christus stierf, is zelfs door de Romeinen niet ontkend, want zij zelf hadden Jezus gekruisigd en erop hebben toegezien dat zijn lichaam niet zou worden gestolen.

Twee messiassen

Het jodendom, het christendom en de islam kennen hun eigen messias verwachting. Voor de Jood zal het een mens zijn zoals Mozes of David die het volk uit de ellende zal verlossen en hun een nieuwe toekomst zal geven. Voor de christen is de Messias de Here Jezus Christus, de Zoon van God. De messias van de islam zal blijken de antichrist te zijn waarover de Bijbel spreekt.

De Bijbel leert dat de antichrist niet zal opkomen uit Europa, maar uit het Midden-Oosten. Dit is het argument van Daniël 8 in het gezicht van de ram en de geitenbok. Daniël 8:22,23 beschrijft een directe overgang van het Griekse rijk naar het vierde rijk onder de antichrist. Deze overgang vinden we ook in Daniël 8:8,9, en zien we dat de antichrist moet voortkomen uit het oostelijke (Seleucidische) deel dat is ontstaan na de dood van Alexander de Grote. Dit zien we bevestigd door andere Schriftgedeelten die de antichrist beschrijven. Er was een Assyrische Faraó die over Egypte heerste in de dagen van de slavernij van Israël (de Assyriërs heersten in die dagen in Egypte). Deze Faraó vormt een type van de antichrist die in de toekomst Israël zal verdrukken. De antichrist zal ook een Assyriër zijn en opkomen binnen de grenzen van het oude Assyrische rijk, dat delen van het huidige Turkije, Irak en Iran omvat (vgl. Jes. 10:5; 14:25; 30:31; 31:8; 52:4; Dan. 8:8, 9, 21-25; Hosea 5:13). De huidige ontwikkelingen in het Midden-Oosten moeten in dit licht worden gezien, omdat hiermee het toneel wordt klaargezet voor het laatste Babylonische rijk.

De antichrist zal een man zijn van slinkse streken en van sluwheid en bedrog. Hij zal ook het heilige volk, dat is Israël, te gronde richten. Israël zal daarom vallen en onder de voet worden gelopen door de antichrist. Hiermee zal de antichrist de lang verwachte 'messias' van de Islam zijn die niemand anders zal zijn dan de incarnatie van de duivel! Dit zal de tweede en laatste Holocaust worden voor Israël. Van die Holocaust wordt gezegd dat "*indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort*" (Matt. 24:22). Deze laatste Holocaust zal plaatsvinden in de zeventigste jaarweek van Daniël (Openb. 6-18). Wat zal er dan met Israël gebeuren? Dit lezen we in Matthéüs 24:15-22 en Lucas 21:24. Velen zullen vluchten naar de bergen (Matt. 24:16); vele anderen zullen gedood worden of als slaven worden weggevoerd (Luc. 21:24). Jeruzalem zal dan gevallen zijn tot de tijden van de heidenen zal zijn vervuld (Luc. 21:24; Openb. 11:2b).

Dit alles zal in het midden van de laatste jaarweek van Daniël plaatsvinden. De Arabische wereld en haar bondgenoten zullen hierover in een juichstemming zijn, ook vanwege de twee getuigen die zullen omkomen (Openb. 11:10). Door deze Holocaust zal een situatie ontstaan die vergelijkbaar is met de situatie van het beloofde land van vóór 1948. Maar dan breekt het licht door, door de komst van de Messias, de "*vorst der vorsten*" (Dan. 8:25), en zal "*Hij zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere*" (Matt. 24:31)."

Dan is de tijd gekomen dat Ismaël in de type zal sterven en zal de islam ophouden te bestaan.

Studievragen

1. Welke twee zaken omvatte Gods verbond met Abram?
2. Wat is het verschil tussen de Griekse woorden *diatheke* en *syntheke*?
3. Waarom denken moslims dat Ismaël de beloofde zoon en erfgenaam is?
4. Waarom is de typologie van Genesis 21-25 zo belangrijk?
5. Wat zegt de dood van Ismaël ons in deze hoofdstukken?
6. Wat is de gouden kans deze dagen moslims met het evangelie te bereiken?
7. Wanneer zal de islam ophouden te bestaan?